

MARADÉK NÉLKÜL

Látta, hogyan szeretkezik a tájjal.
Határozott, ám finom mozdulattal
benyúl a gyűrött fűszoknya alá,
szépen halad a kezével tovább,
föltárja földje zsíros feketéjét,
száját rátapasztja, szürcsöli, míg
bírja. Mint jéghideg forrásvizet.
Mélyén viszont élő kagylót talál.
Megnyalja a zárt kagylóhéjak élet,
szétnyílik, s remeg a hús közepén
egy igazgyöngy. Amit majd szétharap.
Langyos eső mossa földbe a szét-
őrölt gyöngyport. Más pornak mondaná.
De most csak figyel, ahogy beissza,
elnyeli maradék nélkül a föld.
Talán egy kis nyálat enged utána.

Somos Béla

MENÜ

Előállít egy lélekpárlatot
szavakká főzve (fűzve) mindazt, mit megélt
kavargat, fortyog, elsóz, összeáll
a lapostányér-világegész

Ilyennek szánta? Ilyen. Senki se
főzheti mindig kedvenc életét
A műalkotás mindig szentmise
az előzmény s a folytatás a tét

A pincér jön
osztja az étlapot
kicsit hajlottan vár a rendelésre
Ez a várakozási állapot
ez a békesség kerthelyisége

NINCSEN TÜRELMEM

Nincsen türelmem (azt hiszem) a nőkhöz
pedig kellene (valaki)
nem az, hogy
főzzön rám, mosson rám, enni adjon
hanem csak úgy

letörlené rólam a port

Kicsit sok
amit akarnak
és amit mondanak
tudom

Színeik fakóbbak
Szavaikat unom
talán az illatuk
ami

Gerevich András

TEIRESZIÁSZ

„Néha felriadok álmomból,
és nem tudom, mi vagyok,
öreg vagy ifjú, férfi vagy lány.

Meg kell érintsem magam:
izzadt testem a nedves ágyban
az egyetlen bizonyosság.”

Teiresziász ül velem szemben,
kutyát sétáltatott a Tábánban, én futottam,
és egy padon pihentünk meg.

„Hogy sötét van vagy nappal,
már régen mindegy. Megállt
a belső óra, mely tudta a napszakot.

Már rég nem a jelenben élek,
csak a jóslatokban s a mítoszokban;
már az utcán is eltévedek.”